

И: Ама какво им е лошото?

Р: Няма нищо лошо, разбираш ли ме. Обаче нямаш държание, че мога да кажа всичко на него, какво ми е, как ми е. Разбираш ли? Че мога да си кажа така, как си, какво си?

И: Мислиш, че няма да те разбере ли?

Р: Ами сигурно, аз така си мисля. Не знам.

И: Защото мисли по друг начин? Ами как, какво?

Р: Ами така си мисля аз, че той мисли по друг начин.

И: Още ли си мислиш така?

Р: Да и още си мисля така... Нямаме проблем. Напротив, той, ако си пусне малко музика, „моля ти се, ще може ли да усилиш да чуя и аз“. И той усилва „Ето, слушай“. Викам, на аванта ще слушам музика. Напротив, много се разбираме. Да прием кафе, ...

И: Разбирате се добре, да?

Р: Много добре се разбираме. Но не мога да кажа всичко на него или на жена му, или на. Нямам никак си, не знам, не знам, не знам.

И: По-чужди са ти?

Р: Да. Не мога да кажа всичко на тях. Нали, колкото говоря с моите приятелки.

И: Това са ти приятелките, с които от малка си израснала, или някакви други тука?

Р: Да. Израснала. От моя кръг са. Мога всичко да кажа на тях. Понеже аз нямам сестра. Имам двама братя... Всичко с моите приятелки си го споделям. А тук никак си с тях не мога да си споделям.

И: И какво споделяте?

Р: Общи неща. Как си, какво си, сега, намиране на работа.

И: А това, защото са такива, българи, или защото просто не ти харесват толкова като хора?

Р: Харесват ми като хора. Иначе са българи. Нищо, че са българи. Обаче никак си, но не съм била от малка с тях.

И: А това е важно, така ли?

Р: Не, не е важно. Аз така. Аз така виждам нещата.

И: Да, да, това ми е интересно. В смисъл важно е ти какво ще кажеш.

Р: Аз така го чувствам. Тях ги чувствам като брат или сестра, да речем.

И: Защото си израснала с тях?